

byde dem mere! Det skulde ikke undre mig, om der kom Billetter i Dusinvis paa det Avertissement.

Fritz v. d. Fromm.

Strøtanker.

Mon unge Ægtemænd betanker, hvilket Ansvar, de, ved deres Opførsel mod Hustruen, paatager sig over for den kommende Generation? Jeg tror, at her almindeligvis handles tankeløst og derfor hensynsløst! Det er ikke gjort Mændene indlysende, hvilken Indvirkning Hustruens hele aandelige saa vel som legemlige Befindende har paa Barnet, hun bærer under Hjertet. En forpint, nedtrykt Moder føder vanskeligt et saa aandeligt velbaaret Barn til Verden som en frejdig, livsglad, fortroingsfuld Hustru. Aandelig Forkrøblethed og Nervøsitet vil sikkert mangel Gang kunne henføres hertil. Forunderligt, det gentager sig Gang efter Gang, at man bliver opmærksom paa den ringe Omhu, Menneskene udviser imod deres eget Afkom, hvorimod de freder om en fin Hest, en Hoppes Afkom; der bliver nøje paaset, at alle gunstige Betingelser kan være til Stede! En Arbejders Kone sjover, slider og slæber lige til hun føder sit Barn. — Og hvor er saa de Godtfolk henne med deres Prædiken om, at *Mennesket* er skabt i Guds Billede, og som samtidigt ser saa roligt paa, at *Dyrets* Billede bliver agtet højere end fattig Mands Barn, der allerede har maattet lære at sulte i Moders Liv. Mangel en skjult Taare og fortvivlet Tanke hos den forpinte Hustru har sikkert nok listet sig ned bag Moderhjertet, fortrolig med, hvad der snart almindeligvis anses for ikke at kunne være anderledes! Forøgelse af Familien er just ikke altid Forøgelse af Mandens Kærlighed, men kan maaské endog blive Kilden til det modsatte. Imidlertid, lad Mændene, som jo er dem, der tager Bestemmelse i alle Dele, ogsaa gøre sig klare over, hvor vidt de har Raad til at have flere Børn, ellers maa de lade være med at faa disse, og dersom en Inkonsekvens heri dog muligt medfører en Fødsel, da maa de tage det med værdig Taalmod og tænke paa, hvor meget mere Hustruen gaar i Møde. Disse pirrelige, gnavne Ægtemænd og Fædre samt klynkende overanstrengte Hustruer, hvis aarlige Pligtfødsler kun udmarver dem selv og beriger Verden med fra Moders Liv sygelige, lidet evnende Borgere, lad os komme bort fra dem — *kalde dem en Uting*, og lad os ældre arbejde hen til, at vore unge Folk kan staa sunde, frejdige og lykkelige med hinanden, *Side om Side*, delende Besværligheder som Lykke i et frit og idealt Ægteskab, hvor Ordet „Tvang“ skal være banlyst som Slangen af Paradis!

Hvor vi er langt tilbage — og længe om at fatte, at i sand Frihed der er *alle* — Mand som Kvinde — *lige*.

En Hustru og Moder.

Brev fra Fru Nørlund.

Fru Redaktrice!

De sender mig „København“ og spørger, om jeg vil svare. Paa hvad? Paa de arrige Bjæf, som en ungdommelig *Nevø* udstøder mod sin rare *Tante*. Nej! Mine *Nevøer* véd, at jeg altid er den mest over-

bærende *Tante* over for deres uskadelige Kaadheder. Bjæffene viser jo dog kun, at jeg har ramt rigtigt.

For Resten minder min nye *Hr. Nevøs* Stil mig en hel Del om et umyndigt Væsens Udgydelser, der for et Par Aar siden beklagede sig til mig over Kvindekønnets uretfærdige Bedømmelse af hans Evner. Hans Lærerinde gav ham nemlig stadig *slet* saa vel i Stil som i Opførsel. Vedkommende af Kvindekønnet forfulgte Uskyldighed var dog ikke min *Nevø*, saa jeg tager maaské Fejl.

Det er imidlertid med ubetinget Fornøjelse, at jeg hører et gnavet Hanvæsen rase i „København“s Mandagsnummer, og De vil virkelig glæde mig, hvis De vil sende mig senere Numre af Bladet, om min *Nevø* igen skulde tage paa Veje.

Men svare paa den Art Udgydelser, det maa De ikke forlange. Slige Hanvæsen er for uappetitlige at „gnave“. Tanteriset maatte mindst i Brug, om jeg skulde røre ved den Art navnløse *Nevøer*.

Skulde derimod „København“ atter forsøge at være saglig (med Fejltagelser) i sine Angreb mod „Kvindesagsdamerne“, staar jeg til Tjeneste med Svar.

Ærb.

Louise Nørlund.

Lidt om Haaret.

Der er næppe nogen Mode, der har vundet saa stor Hævd i alle Samfundsklasser, som den at bære Pandehaar — man synes, det er klædeligt at klippe Forhaaret af, kruse og krølle det med Pibesax eller Griffel og frisere sig a la Puddelhund, eller kæmme det glat ned i Panden a la Hest

Baade unge og gamle ser man med Pandehaar, og det har altid været mig en Gaade, hvorfor Kvinderne egentlig lader sig „Løveklippe“, hellere gøre Skridtet helt ud og blive ganske befriet for det lange Haar — men det tør de ikke — „aa, det er saa gyselig uklædeligt dette korte Haar“.

Det gør derimod ingen Ting, at det er unaturligt at skjule Panden, som fra Naturens Haand er dannet fri og ren — nej, bare det klær, saa er Naturlighed en Bisag.

Det er imidlertid sørgeligt, at Sundhed og Properhed gennemgaende spiller saa lille en Rolle hos Kvinderne, at Forfængeligheden som oftest sejrer — ti det er kun Forfængeligheds Hensyn, der afholder Kvinderne fra at skille sig af med det lange Haar, — de frygter, deres Ydre skal tabe og som Følge deraf, deres Aktier dale hos Mændene.

Dog tror jeg, at denne Mening er aldeles forkert, — jeg har mange Gange set, Mænd med en umiskendelig Afsky fjærne et langt Kvindehaar, som havde forvildet sig i deres Nærhed. — Vel véd jeg, der findes de Mænd, som har samme Beundring for Kvindernes „gyldne Lokker“ som for deres Yndlingshestes lange Manker, men deres Tal bliver mindre og mindre efterhaanden som de venner sig til at betragte Kvinderne som nyttige Medlemmer i Samfundet og ikke som Luksusgenstande, de er pligtige at forsørge, naar de gifter sig, og som har Tid nok til at „sætte Haar“ i flere Timer.

Jeg har hørt Mænd sige „føj for Satan“ om kort Haar, men naar jeg saa har spurgt

dem, hvorfor de da selv lod sig klippe, naar det var saa grimt, ja saa har de ingen Ting haft at svare, som kunde tjene til at give mig Lyst til at lade mit Haar vokse — de har kun kunnet fortælle mig, at de lod sig klippe af Behageligheds Hensyn o. s. v.

Hvor megen Hovedpine og som Følge deraf Ulyst til at arbejde og daarligt Humør vilde Kvinderne ikke kunde spare sig, naar de har kort Haar? Mange tror, det giver et mandhaftigt Præg, men hvis Personen ikke selv er mandhaftig, kan det korte Haar ikke gøre Udslaget — og for Resten, bør det kunne afskrække fornuftigt tænkende Mennesker? — Aldeles ikke.

Der er mange blandt Kvinderne, der mener, det kun er „Fremskridtskvinder“, der bærer afklippet Haar, men det er en meget stor Fejltagelse, mange stokkonservative Kvinder lader sig klippe.

Til Slutning vil jeg blot spørge, hvad skønt eller ædelt er der vel ved at se en lang udslagen Haarfyldt flagre om Ørerne paa en Kvinde eller hænge ned ad Ryggen — løfter man Lokkerne til Side, ser man kun en glinsende Kjoleryg — ti der er kun faa, der rigtig plejer deres Haar — og blandt Frisørerne staar med Rette Meningen om Kvindernes Properhed paa meget svage Fødder.

Nej, klip Haaret kort og betragt Hovedvask som ligesaa nødvendig, som Renlighed af Ansigt og Hænder, det er noget ingen fornuftige Mennesker vil fortryde, det fremmer kun ens hele Velvære.

Nicoline.

Comité Central.

Redaktøren af *Le Citoyenne*, Madame Marie Martin, og Madame Potonié Pierre, Medarbejder ved *Le Droit des femmes*, har sat sig i Spidsen for at samle de forskellige franske Kvindeforeninger til Samvirksomhed, lige som hos os „De samlede Kvindeforeninger“. De kalder sig „*le Cercle de la solidarité des femmes*“.

Af et privat Brev fra Madame Potonié Pierre gengives følgende:

„... Vi ønsker inderligt, Frue, lige som i Danmark at kunne danne en *Comité Central*, og sammen med Eder arbejde for Fastsættelsen af en almindelig Mødedag i alle Lande. Efter min Artikel, „Vor 1ste Maj“, i *le Droit des femmes*, har „*le Cercle de la solidarité des femmes*“, efter mit Forslag, henvendt sig til alle uafhængige franske Kvindeforeninger, for efter Danmarks Eksempel at danne en *Comité Central*. Som Sekretær i Foreningen blev det overdraget til mig at gøre de første Skridt. Hidtil har disse været kronede med Held, uagtet Medlemmerne af Foreningerne næsten alle er spredte i denne Sommertid. Vi haaber om en Maaned eller halvanden endelig at kunne organisere *le Comité Central*. Nogle Damer har stemt for at kalde Foreningen „*Federation for de uafhængige franske Kvindeforeninger*“ i Stedet for *Comité Central*, som forekommer dem mindre heldigt, men det bliver vi nok enige om. De franske Damer vilde, paa Grund af Parisernes Landliggeri, gerne, at en Dag i Oktober t. Eks. valgtes til almindelig Mødedag for alle Lande. (Sommeren jager alle Mennesker fra Paris.) Men, naar Foreningen først er organiseret, vil vi